31st August 1961]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : To that extent, the Government would have been benefited. Therefore, I would request the mover of the Resolution to leave it to the Government to take a decision at the appropriate stage to find out whether this also could be given. The hon. Member mentioned a sum of rupees six lakhs. On the other hand, it means 25 lakhs of rupees and I am afraid it cannot be done immediately. So, I would again request the Mover of the Resolution not to press it but to leave it to the Government.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, this is not the first time such a statement is made by the Hon. the Education Minister.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : But everytime they have been getting some money.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : If only the Government have been giving voluntarily, it is but right that they did it. If really the Government think the teachers' service is essential. . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Nobody disputes that point. No use of emphasizing it. Sometimes bad advocacy spoils a good case.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister has made a statement. Whatever the hon. Member is going to say, the Minister's statement is not going to be altered.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : It is not a question of Government not being convinced of the case. But once the Government have accepted the question of parity in pay scales with regard to teachers of the same qualifications, it is but right that they yield. I am sorry I cannot withdraw the Resolution.

MR. CHAIRMAN : The question is—

" This Council recommends to the Government that teachers in aided elementary and secondary schools in the State be granted House-Rent allowance at rates applicable to Government employees in the respective areas and that teachers in such of the District Board institutions as have not been given the benefit of this allowance be also granted this allowance, at rates applicable to Government employees in such localities ".

The resolution was put and lost.

(5) HANDLOOM SARONGS.

* SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

" This House recommends to the Government to urge upon the Government of India to include the Handloom Sarongs as one of the items for trade agreements with Ceylon, Indonesia and Burma ".

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I second it, Sir.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

" This House recommends to the Government to urge upon the Government of India to include the Handloom Sarongs as one of the items for trade agreements with Ceylon, Indonesia and Burma ".

[31st August 1961

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, கைத்தறியைப்பற்றி நான் பேசுவதற்கு எழுந்தவுடன் ஒரு சிலர் நான் எப்பொழுதும் அதிகமாகச் சொல்லுகிறேனென்று கருதுவதாகக்கூட எண்ணுவதுண்டு. ஆனால், மக்கட் தொகை அதிகமாகவுள்ள நமது நாட்டிலும் அதிகமான மக்கள் நம்பியிருக்கும் தொழிலைப்பற்றி எவ்வளவு சொல்லமுடியுமோ அவ்வளவும் சொன்னால் நமது மாநிலத்தில் 25 லட்சத்துக்கும் மேலாக மக்கள் இந்தத் தொழிலை நம்பியிருக்கிறார்கள். அது நமது மாநிலத்தின் மிக முக்கியமான தொழில் என்று இப்பொழுது சொல்லத்தேவையேயில்லை. ஏனென்றால், எல்லோருக்கும் அது தெரிந்தது. இப்பொழுது கைத்தறிதுணி ஏற்றுமதியில் நமது மாநிலம் முன்னணியில் நிற்கிறதென்றால், அது மிகையாகாது. பத்தாண்டுகட்கு முன்னாலிருந்த ஏற்றுமதி அளவு தற்பொழுது இல்லையென்றாலும் கூட, ஏற்றுமதி செய்யப்படும் கைத்தறித்துணியில் நமது மாநிலம் முன்னணியில் நிற்கிறது என்றால், அது மிகையாகாது. மற்ற மாநிலங்களில் ஏற்றுமதி செய்யப்படும் துணி கூட நமது மாநிலத்தில்தான் உற்பத்திச் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கடந்த பல ஆண்டுகளில், பல நாடுகள் சுதந்திரமடைந்ததை முன்னிட்டு, குறிப்பாக நமது கைத்தறித்துணியை அந்நாடுகளில் இறக்குமதி செய்யக்கூடாதென கட்டுப்பாடு விதித்தார்கள். அதிலும் முன்னணியிலிருக்கின்ற நாடுகள் பர்மா, இந்தோனேஷியா. இரண்டாவது உலக யுத்தத்திற்கு முன்பு நமது கைத்தறித் துணிக்கு முக்கியமான இறக்குமதியாளர்களாக இருந்தது இந்த இரண்டு நாடுகள்தான். அடுத்தபடியாக மலேயா, இலங்கை இருந்து வந்தன. தடை விதித்ததால், கைத்தறி நெசவாளருக்கு எந்தவிதமான சிரமமேற்பட்டதென்பது அரசாங்கத்திற்கு நன்கு தெரியும். அவ்விரண்டு நாடுகளிலும் இப்பொழுது நம் துணி தேவைப்படுகிறது என்பதைத்தான் இந்த இடத்தில் நான் வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பர்மாவில் இப்பொழுது உள் நாட்டில் தயாராகும் கைத்தறி உற்பத்தித் துணியைவிட நமது கைத்தறித் துணிக்கு கிராக்கி இருக்கிறதென்பதை அறிவோம். இருப்பினும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுப்பது

5-00 p.m.

அந்த அரசாங்கத்தின் கடமை என்பதையும் அறிவோம். எனினும் நமது அரசாங்கம் வற்புறுத்துமானால், நமது கைத்தறித் தொழிலுக்கு எவ்வளவோ லாபகரமாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தற்பொழுது பல ஆண்டுகளாக பர்மாவிலும் இந்தோனேஷியாவிலும் நமது துணி இறக்குமதி கிடையாது. அண்டை நாடான இலங்கையில் இன்னமும் இறக்குமதி செய்து கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். ஆனால் பல ஆண்டுகட்கு முன் செய்ததில் பத்தில், இருபதில் ஒரு பங்கு கூட இப்பொழுது இறக்குமதி இல்லை. அதிலும் கடந்த ஆண்டு கைத்தறித் துணி இறக்குமதி அந்த நாட்டில் மிக மிகக் குறைந்துவிட்டது. இலங்கை சம்பந்தப்பட்டவரை ஒரு புள்ளி விவரத்தை இந்தச் சபை முன் சொல்லக் கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். 1950-ல் கிட்டத்தட்ட 18 மிலியன் துணியை இலங்கை, இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்திருக்கிறது. அதில் நூற்றுக்கு நூறு பர்சென்ட் தென்னாட்டிலிருந்து—தமிழ் நாட்டிலிருந்து செய்திருக்கிறது

31st August 1961] [Sri S. K. Sambandhan]

என்பதைச் சொல்லத்தேவையில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டும் அது குறைந்துகொண்டே வந்து 1957-ம் ஆண்டில் 13 மிலியனாக அது குறைந்துவிட்டது. இது மிக மிக வேதனையாக இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்படியே குறைந்து கொண்டு போனால், கைத்தறித் துணியை நம்பியிருக்கும் நெசவாளர்களின் கதி என்ன ஆவது என்று கேட்கிறேன். இதற்கு அரசாங்கம் பதிலளிக்கும்பொழுது, அந்தந்த நாட்டில் இறக்குமதி செய்யும் எந்தப் பொருளையும் அவரவர்கள் விரும்பி அவரவர்கள் இஷ்டத்திற்குத்தான் விடவேண்டுமே தவிர, நம் அரசாங்கம் என்ன செய்யமுடியும் என்று பதில் சொல்லக்கூடும். அதற்காக ஒன்று மட்டும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நமக்கு அத்யாவசியமாக இல்லாத பொருளாக இருந்தாலும், பல நாடுகளிலிருந்து பல பொருள்களை **Import** செய்து வருகிறோம். கனம் அமைச்சர் சொல்லியது போல, "வேண்டாத பொருள்" என்றால், "அவசியமில்லாத பொருள்" என்று சொன்னார்கள். தற்பொழுது, பாக்கு இருக்கிறது. அதுவும் அவசியமில்லை என கனம் அமைச்சர் சொல்லக்கூடும். அது நமது நாட்டிலும் விளைகிறது. அது மிக அவசியமானதல்ல என்பதுதான் எனதும், பலரின் கருத்துமாகும். அந்த பாக்கு, இன்னும் இந்தோனேஷியாவிலிருந்தும் வேறு சில நாடுகளிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. அதுமட்டுமல்ல. அமைச்சர் சொன்னார்கள்: அவசியமில்லாத பொருள் இறக்குமதி செய்யப்படவில்லை என்று. ஏற்றுமதி-இறக்குமதி பட்டியலைப் பார்த்தால், **Soap** முதலான ஆடம்பரப் பொருள்கள் கூட, ஓரளவிற்கு **Established Industries** என்று சொல்லப்படும், ஒரு சிலருக்கு 2 சத விகிதம் கொடுத்துக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். (5 சத விகிதம் என்று அமைச்சரே ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்.) இப்பொழுது நம் நாட்டில் ஏராளமாக சோப் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது என சொல்லத்தேவையில்லை. அதுவொன்றும் கடினமான தொழிலும் இல்லை. அப்படி இருந்தும், நாம் சோப், மற்றும் இம்மாதிரிப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்ய அனுமதிக்கிறோமென்றால், எதற்காகவென்று அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். மற்ற நாடுகளிலிருந்து பல பொருள்களை நாம் வாங்குகிறோம். அப்படி இருக்கும்போது நியாயமான வழியிலே லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான கெஜங்கள் ஒரு ஆண்டிலே இறக்குமதி செய்து கொண்டிருந்த நாடுகளிலே பத்தாயிரம் கெஜங்கள் இந்தக் கைத்தறி சாரங்கள் இறக்குமதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளக் கூடாதா என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. முன்னே குறிப்பிட்டதுபோல, ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய வகைகளிலே துணிகளில் ஏற்றுமதி அதிகமாகச் செய்தது சென்னை மாநிலம்தான். அதனால் சென்னை மாநிலம் அதன்பேரில் அக்கரை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் கொண்டுவந்தேன். அதில் இந்த அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதமான சங்கடமும் இருக்காது. அதனை ஏற்றுக்கொண்டு மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபாரிசு செய்தால், கண்டிப்பாக ஓரளவுக்கு வழியேற்படும். சமீபத்தில் உள்ள அண்டை நாடுகளிலும் ஓரளவுக்கு குறைக்காமல் இருக்க வழி செய்யவேண்டும். இந்தோனேஷியா சம்பந்தப்பட்ட வரை ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[Sri S. K. Sambandhan] [31st August 1961

நமது மாநிலத்திலிருந்து போகக்கூடிய கைத்தறி ஆடைகள் அந்த நாட்டுக்குப் போகின்றன. மலேயா நாட்டுக்கு அனுப்புகிறோம். அங்கிருந்து இந்தோனேஷியா நாட்டிலிருந்து பாக்கு, ரப்பர் முதலியவைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு, இந்தக் கைத்தறி சாரங்களை அதற்கு ஈடாக எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். இது நமது அரசாங்கத்திற்கும் தெரியும், இந்தோனேஷியா மலேயா அரசாங்கத்திற்கும் தெரியும். அதுமட்டுமின்றி, நமது கைத்தறி ஆடைகளைக் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மலேயாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுவதற்கு இந்தோனேஷியா அரசாங்கம் ஆண்டுதோறும் அனுமதிக்கிறது. அந்த நிலையிலே நாம் நேராக அந்த அரசாங்கத்தைக் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு எந்தத் தொகையாக இருந்தாலும், 10 லட்சம் 20 லட்சம் கெஜம் என்று இறக்குமதி செய்துகொள்ளுங்கள் என்று வற்புறுத்தக் கூடாதா என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் உத்தேசித்து மத்திய அரசாங்கத்தை நமது அரசாங்கம் அணுகினால், கண்டிப்பாக நெசவாளர்களுக்கு வாழ்வு உண்டு. இந்தத் திட்டத்தை உத்தேசித்துத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்திருக்கிறேன். இதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

Sri J. ARUNACHALAM : தலைவரவர்களே, இப்பொழுது கனம் அங்கத்தினர் திரு. சம்பந்தம் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கைத்தறிகளின் நிலை நம் நாட்டில் இப்பொழுது ஓரளவிற்கு விருத்தியடைந்து, அரசாங்கம் கொடுக்கும் cess நிதி உதவியினால் நெசவாளர் நிலை உயர்ந்திருக்கிறதென்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அதே நேரத்தில், ஏற்றுமதிக்குத் தயார் செய்யப்பட்ட ரகங்களைப் படிப்படியாக வெளி தேசங்களில் இழந்து வருகிறோம் என்பது நமது நிதியமைச்சருக்குத் தெரியும். ஓரளவிற்குக் கைத்தறிக்கு நாம் எப்படியும் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். நம் நாட்டு ஆடைகளை நம் நாட்டு மக்கள் எவ்வளவு உபயோகிக்க வேண்டுமென்று நாம் நினைக்கிறோமோ, இப்பொழுது அந்த அளவிற்கு லுங்கி துணி பெரும்பாலும் வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. ஆனால், நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஆரணி, செங்கற்பட்டு, காஞ்சீபுரம், சைதாப்பேட்டை போன்ற குறிப்பிட்ட இடங்களில்தான் இந்த ஏற்றுமதிக்கு லாயக்கான லுங்கி தயார் செய்யப்படுகிறது. இவைகள் வெளி தேசங்களுக்குச் செல்லுகிறபொழுது அங்கும் சில நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சிலோன் அரசாங்கம் அப்படி ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. நம் கைத்தறி ஆடைக்கு மோகம் அங்கே இருக்கிறது. அவர்கள் உற்பத்தி செய்தாலும், நம் நாட்டுத் துணியைப் போல தரத்தில் உயர்ந்ததாக இல்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் நம்மை நிர்பந்தப்படுத்தி ஐந்தில் ஒரு பாகம் சரக்கை நாம் வாங்கினால்தான், நம் சரக்கை விற்க encouragement கொடுக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் வெளி அரசாங்கங்களோடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது சிலோன் கவர்ன்மெண்டுடன் ஒப்பந்தம் செய்யும் நேரத்

31st August 1961] [Sri A. J. Arunachalam]

தில், 'ஜவுளி' என்று சொல்லுகிருர்கள். அதிலும், குறிப்பாக 10 சத விகிதம் அல்லது 5 சத விகிதம் கைத்தறி என்று குறிப்பிட்டு மிச்சம் வேண்டுமானல் மில் துணி வாங்குவதில் ஆட்சேபமில்லே. பொதுவாக, ஜவுளி என்ருல் மில் துணி என்று அர்த்தம் சொல்லு கிருர்கள். அது வேண்டாம். கைத்தறிக்கு ஆதாவு கொடுக்கும் இந்த நேரத்தில், ஒப்பந்த காலத்தில் ஏற்றுமதி வெளியிடங் களுக்குச் செய்யும் நேரத்தில், "ஜவுளி" என்று சொல்லுமிடத்தில் குறிப்பிட்ட சத விகிதம் "கைத்தறி" என்று சேர்க்க வேண்டு மென்று மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுவதில் எத்தகைய தவறுமில்லே. ஆகையினல், நம் மாநில அரசாங்கத்தின் சார்பாக மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ள நானும் வற்புறுத்தி இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

* **SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR** : தலேவர் அவர்களே, கைத்தரித் துணிகளே வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வது பற்றி வெகுகாலமாகச் சொல்லிவருகிருேம். ஜப்பான் குண்டு எப்போது இங்கு போட்டார்களோ, அப்போதிருந்து இங்கு இந்தத் துணி ஏற்றுமதி விவகாரம் சரியாக இல்லே. எத்தனேயோ ஆண்டுகளாகியும் நாம் இன்னும் உள்நாட்டுத் துணிகளுக்காக என்ன செய்திருக்கிருேம்? வெளிநாடுகளேப்பற்றிப் பேசுகிருேம். முதலில் உள்நாட்டிலே அது விலேயாகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். உள்நாட்டிலே அது அதிகமாகப் போகவேண்டும். வெளியிலே சரக்குப் போகவில்லே என்று சொன்னல், உள் நாட்டிலேயே டிமாண்டு உண்டாகவேண்டும். போன மாதம் ஒரு சமயத்தில் 40 நிர் வேஷ்டி துண்டு அகப்படவே இல்லே. கைத்தறி விஷயத்தில் வெளிநாட்டு ஏற்றுமதியில் அதிக லாபத்தைப் பார்க் கிருர்கள். அதிக லாபத்தைப் பார்த்தால் அதிக நஷ்டம்தான் ஏற்படும். உதவி செய்வதைப்பற்றி நான் சொல்லவில்லே. அதனல் உபத்திரவம் இருக்கிறது. ஏன் வெளிநாட்டில் வாங்க மாட்டேன் என்கிருர்கள்? ஒன்றுக்கு ஐந்தாக விற்கிருர்கள். அவன் எப்படி வாங்குவான்? எதிலும் நியாயம் வேண்டும். வியாபார தர்மம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அது எல்லோருக்கும்தான் இருக் கிறது. வெளி நாட்டார் அதிக லாபத்தை வைத்து தர்மத்திற்கு விரோதமாக ஒன்றுக்கு ஒன்பதாக விற்று வந்தார்கள். அது யுத்தத்தில் மண்ணுகிப் போய்விட்டது. ஆகையால் தர்மம் கெட்டு அதர்மமாகிவிட்டது. 1939-லிருந்து சொல்கிருேம். உள்நாட்டுத் துறைக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுங்கள் என்று சொல்கிருேம். இதைக் கேட்டிருந்தால், இந்தத் தொந்திரவு வந்திருக்காது. வேஷ்டிகள் 52 அங்குலம் கரைபோட்ட வேஷ்டிகள் யாவும் கைத்தறிகளுக்கு ஒதுக்கவேண்டும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அப்புறம் தர்மம் வந்துவிடுமா?

* **SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR** : அப்போது தான் கைத்தறிக்காரன் வேலேக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். அப்படி யார் செய்கிருர்கள்? மில்லிலும் அதையே போடுகிருர்கள். அவர்களுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடு கொண்டுவரவேண்டும். கரை போட்ட வேஷ்டிகள், சேலேகள் இவைகளில் மில்லில் கட்டுப்பாடு

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [31st August 1961

செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்து அவர்களுக்கு ஒதுக்கி விட்டால், அந்தத் தரத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் பிழைப் பார்கள். நான் இந்த ஜரிகைத் துண்டுகளை போட்டுக்கொள்ளு கிறேன். ஏன்? அவர்களுடைய திறமையைப் போற்றுவதற்காக. இல்லையென்றால் இந்த 68 வயதில் எனக்கு எதற்கு இது. இல்லா விட்டால் அந்தத் திறமை அழிந்துவிடும். அதை நாம் ஆதரிக்க வேண்டும். வளர்க்கவேண்டும். யாவரும் இப்படி செய்யவேண்டு மென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகையால் சர்க்கார், அவர் களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்றால், இந்தந்தத் துணிகளை அவர்கள் தயார் செய்யவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு அதிக வேலை கொடுக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

5-10 p.m. THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Chairman, Sir, apart from helping the handloom industry to survive, the Government are to-day vitally interested in the promotion of export. Therefore if it is possible to export any commodity which is being produced in our country, certainly the Government of India would not hesitate to take steps to see that they promote these exports. As far as handloom export is concerned, no doubt, we had our traditional export markets and we have been steadily losing them. For that there are two reasons. One reason is the development of their own industries in the various countries. Naturally, if there is any competition from outside, even as we are taking protective action, the other countries are also entitled to take protective action and we cannot insist that they should import so much quantity of cloth from our country for the purpose of supporting our handloom industry here. The second reason is more vital where we ourselves are at fault. We want that even outside our country, people should purchase whatever we produce. If we want an export market, we should produce what they require and what they would like. Secondly, in the export market we have to keep the standard quality. Unfortunately, even in respect of handloom export there have been grave cases of fraud where what they really exported did not tally with the sample. It has been brought to our notice. When I was in America—Members would have noticed it—in the University circles I found almost everybody wearing the Madras handloom jacket, and whenever I said that I was coming from Madras, they proudly exhibited their coat saying that it had been stitched in Madras handloom cloth. But they said that they were unable to get the standard quality. They require cloth of standard quality. They want to have the patterns changed almost every year. The Americans are fond of changing patterns every year. Therefore, we should have the capacity of not only producing what they want but go on adapting ourselves by changing the patterns of manufacture to suit the tastes of the people of foreign countries. If only we have the capacity to produce goods to suit the tastes of the people of America and various other countries, even now there are great possibilities of our export. Even with reference to our own mill goods, this is the general complaint that we want that whatever we produce should be purchased by the other

31st August 1961] [Sri C. Subramaniam]

people. On the other hand, if we see what is happening in Japan, we will find that they go and study the market and then try to find out what alteration they can make for the purpose of attracting the attention of the consumers there. Then they go into the market and are able to capture the market. As a matter of fact, in many of the countries imitation handloom goods have captured the market. That is because they are able to produce them at a much cheaper cost and also reproduce the pattern and quality which we are able to do here and even improve upon it. Therefore, unless our handloom weavers take to the weaving of high quality materials which would sell in the foreign markets, there is no use of entering into trade agreements with other countries and our pleading with them that they may take one quota. If they do not like it, certainly we cannot expect them to take another consignment from us simply because our handloom industry is in a difficult plight. I would submit that these aspects should be taken into consideration by the leaders of the handloom industry, those who want to improve the handloom industry and those who want to have a better future for the handloom industry. As a matter of fact, this Government have always been insisting upon the Central Government to have in the trade agreements the handloom item also included. In fact, we made such a representation as early as 1958 apart from the representations we made earlier. As a result, many agreements have been concluded wherein handloom fabrics have been specifically mentioned, particularly in the trade agreements with Bulgaria, Poland, Hungery and Yugoslavia in 1959–60. Therefore it is not a question of the Government of India not taking an interest in these things. On the other hand, they are interested in promoting whatever it is possible to export from our country. Therefore, I have no objection to accept this Resolution and send it to the Government of India. But my only difficulty is that it is not comprehensive enough. It has mentioned only sarongs. Perhaps in the covering note we shall include not only sarongs but all the other articles also. Subject to that, I am accepting this Resolution. I may assure the House and also the handloom weavers that the Government are always interested in promoting their interests. But they also should help themselves. Even God helps only those who help themselves. The Government are a small fry in the picture. Certainly they cannot help those who are not willing to help themselves. Therefore, the industry also should keep to the expectations. I can assure the House that it will always be the interest of this Government to see that the handloom industry is properly promoted and that the goods produced are properly utilised in our own country and to the extent possible are exported to other countries also.

* Sri S. K. SAMBANDHAN : Sir, I thank the Hon. Minister for having accepted the Resolution. On behalf of the weavers and the weaving community, I assure the Hon. Minister that the quality will be maintained. It was a regretable thing for the Hon. Minister to hear in America that some of the goods were not up to the standard. About that the Government have already taken

[Sri S. K. Sambandhan] [31st August 1961

steps and the other parties and associations interested in the matter have also taken steps to see that the quality is improved. In that connection, I would also request the Government to see that the raw materials required for the handloom industry are of the quality variety. For instance, we are not able to get quality yarn for production of exportable goods now. For the last two months especially we are hardpressed for want of this quality yarn of 60 counts for manufacturing the exportable varieties only. In the absence of such quality raw materials, really we cannot expect the weaver to produce quality goods. So, the Government also should take steps to see that quality yarn is supplied to the weaver.

This Resolution perhaps requires some amendment.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Not necessary. Only one item is mentioned in the Resolution. We shall take stock of the whole situation and mention the other things also in our covering letter.

SRI S. K. SAMBANDAN : Thanks.

MR. CHAIRMAN : The question is—

" This House recommends to the Government to urge upon the Government of India to include the Handloom Sarongs as one of the items for trade agreements with Ceylon, Indonesia and Burma ".

The Resolution was put and carried unanimously.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 445. Notification issued with G.O. Ms No 1940, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 1st April 1961, regarding amendments to the Madras Weights and Measures (Enforcement) Rules, 1958.

* Laid on the table of the House on 30th August 1961.